

Arrest

nr. 284 612 van 10 februari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERSTRAETEN, in het bijzijn van de voogd en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 17 november 2020 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 18 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoekers vingerafdrukken werden voordien reeds op 15 oktober 2020 genomen in Oostenrijk (Eurodac). Op 20 januari 2021 stelde de dienst Voogdij van de FOD Justitie mevrouw X aan als voogd.

1.2. Op 15 september 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 15 september 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 18/11/2020
Overdracht CGVS: 16/04/2021

Je werd op 16 juni 2022 gehoord op het CGVS van 09h tot 12.53h bijgestaan door een tolk die het Pashtoe machtig is. Je voogd Mevr. DECRICK, Annemie en je advocaat meester VERSTRAETEN, Evelien waren het gehele persoonlijke onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren en getogen in de provincie Kunar, district Chawkay (Sawkai), dorp Shalote. Je bent Pashtoen van etnische origine en moslim. Je bent heden vijftien jaar en dus minderjarig. Je moeder, broers en zussen verblijven bij je oom moederszijde. Je hebt van je voogd vernomen dat je vader momenteel in Iran verblijft. Je hebt sporadisch telefonisch contact met je moeder. In Afghanistan liep je school in de voormiddag. In de namiddag ging je naar de madrassa. Je vader werkte als chauffeur. Vanuit zijn standplaats in het districtscentrum vervoerde hij personen naar verschillende plaatsen in de regio tot zelfs Jalalabad. Op een dag, vier tot zes maanden voor je vertrek, nam je vader twee tot drie personen mee in zijn wagen. Hij werd toevallig tegen gehouden aan een controlepost van de politie. De passagiers werden gecontroleerd en toen bleek dat ze vesten aanhadden met explosieven en kogels. De drie Taliban werden gearresteerd, alsook je vader. Toen hij die nacht niet thuiskwam, was je moeder ongerust en ze vroeg aan de Malik om rond te vragen. Je vader werd na een week vrij gelaten, maar was erg bezorgd. Ongeveer twee dagen later kwam er een dreigbrief van de Taliban voor je vader. De brief werd afgegeven aan de imam. Je vader besloot thuis onder te duiken. Eén maand of anderhalve maand later, werd je oudste broer door Taliban meegenomen vanuit de madrassa of op de weg daarheen. Je broer werd ongeveer één maand vastgehouden. De Taliban hebben je broer ernstig mishandeld om informatie te krijgen over je vader. Je broer moest naar het ziekenhuis van Jalalabad ter verzorging. Je vader dook thuis nog meer onder en gaf ook aan jou en je broers de opdracht om het huis zo weinig mogelijk te verlaten. Ongeveer drie maanden na de vrijlating van je broer, kreeg je vader via de imam opnieuw een dreigbrief. Deze brief liet je vader besluiten om Afghanistan te verlaten. Hij nam jou mee uit vrees dat je hetzelfde zou overkomen als je oudste broer. Je verliet Afghanistan samen met je vader. Aan de Turks – Iraanse grens was er een schietincident en geraakte je gescheiden van je vader. Je voogd is actief op zoek gegaan naar informatie over je vader. Via via werd vernomen dat hij zich in Iran bevindt. Je hebt geen contact met je vader. Je was ongeveer vier tot vijf maanden onderweg van Afghanistan tot België waar je op 18 november 2020 een vraag om internationale bescherming indiende.

Bij terugkeer stel je een vrees te hebben voor de Taliban.

Ter ondersteuning van je vraag om bescherming leg je volgende documenten neer: je taskara (origineel), de taskara van je vader (foto van origineel) en van je moeder (copie); de taskara's van je twee jongere broers en deze van je twee zussen, het rijbewijs van je vader, de akte van aankoop en verkoop van zijn wagen; een ziekenhuisattest en twee dreigbrieven van de Taliban.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat je de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Je hebt immers onvoldoende duidelijk gemaakt dat er ten aanzien van jou een risico op vervolging kan worden vermoed zoals omschreven in de bovenstaande vluchtelingconventie zijnde een vrees voor vervolging omwille van je nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

Je vertelt dat je samen met je vader Afghanistan diende te verlaten, uit vrees voor vervolging vanwege de Taliban. Echter, je verklaringen over de problemen die je vader zou hebben gehad met de Taliban zijn onvoldoende overtuigend.

Je verklaart dat je vader door de Taliban werd bedreigd nadat drie van hun kompanen (die je vader vervoerde) aan een checkpost van de politie waren gearresteerd. Hierbij dient de bemerking te worden gemaakt dat het weinig waarschijnlijk is dat zwaarbewapende Taliban, met explosieven en kogels publiek vervoer zouden nemen. Zelfs al zou dit zo geweest zijn, dan nog kan er onvoldoende geloof worden gehecht aan je verklaringen dat je vader per brief werd bedreigd door de Taliban om tekst en uitleg te komen geven over wat er gebeurd was aan de checkpost.

Ten eerste komen je verklaringen over wat zich wanneer afspeelde niet overeen met de door jou neergelegde documenten. Je verklaart dat de arrestatie van je vader door de politie, ongeveer vier tot zes maanden voor je vertrek gebeurde (CG p.10). Je diende in België een verzoek om bescherming in op 18 november 2020. Bij het CG verklaar je dat je vier tot vijf maanden onderweg was van Afghanistan tot België, bij DVZ verklaar je dat je vertrokken bent in mei 2020. Volgens deze verklaring zou je vader dus ergens in december 2019, januari 2020 zijn gearresteerd door de politie. In de volgorde van de feiten (CG p.10) vertel je dat je vader twee dagen na zijn vrijlating, zijnde een week na de arrestatie, een eerste dreigbrief kreeg van de Taliban en dat één maand of anderhalve maand later je broer werd ontvoerd door de Taliban, om informatie te krijgen over je vader. Je broer zou dan gedurende één maand bij de Taliban zijn vastgehouden, waarna hij in een heel slechte toestand werd vrij gelaten en naar het ziekenhuis diende te worden gebracht.

Volgens jouw verklaringen over je vertrekmoment en reisduur, zou de eerste dreigbrief dus ergens in het begin van 2020 zijn gekomen. De door jou neergelegde dreigbrief is gedateerd op 13/12/1397 (komt overeen met 04/03/2019) wat dus niet overeenkomt met je verklaringen. Vervolgens zou je broer een maand tot anderhalve maand later zijn ontvoerd, een maand zijn vastgehouden waarna hij in het ziekenhuis diende te worden opgenomen. Het attest van het ziekenhuis dat je neerlegt, vermeldt dat je broer werd opgenomen op 10/06/1398 (01/09/2019) en ontslagen werd op 05/07/1398 (27/09/2019). Deze data komen al helemaal niet overeen met de volgorde van de door jou gemelde feiten, aangezien de opname van je broer dateert van enkele maanden vóór de op basis van jouw verklaringen geschatte arrestatie van je vader aan de checkpost. In ieder geval, ook uit de vergelijking met de datum van de eerste dreigbrief, blijkt dat het niet zo kan zijn dat je broer een maand na de vrijlating van je vader werd meegenomen door de Taliban om op die manier op de hoogte te komen van de verblijfplaats van je vader (CG p. 12), immers tussen de data van de eerste dreigbrief (kort na de arrestatie) en de opname van je broer in het ziekenhuis zitten er zes maanden.

Indien je broer werd meegenomen, waarover straks verder, dan zou dit volgens je verklaarde tijdslijn (CG p.10) en het medisch attest, ergens in augustus 2019 moeten zijn gebeurd. Je erop gewezen dat het attest van het ziekenhuis van 2019 is, geef je geen echte uitleg en zeg je louter dat hij toen opgenomen was (CG p. 13). Je gevraagd hoeveel later, na het ontslag van je broer, jij en je vader het land hebben verlaten, stel je dat dit ongeveer twee maanden later was (CG p.13). Je verklaart dat je samen met je vader het land hebt verlaten, ná wat er met je broer was gebeurd en ná de tweede dreigbrief (CG p.9). Deze dreigbrief dateert van 15/05/1398 (06/09/2019), dus van enkele dagen ná de ziekenhuisopname van je broer. Je verklaarde ook dat je vader zijn auto had verkocht nadat hij de beslissing had genomen om te vertrekken. Je legt een verkoopakte neer van de wagen dd. 10/03/1398 (31/05/2019), d.i. ruim vier maanden vóór de ziekenhuisopname van je broer.

Je maakt niet voldoende duidelijk wanneer je Afghanistan hebt verlaten en voortgaande op je documenten en verklaring dat dit kort na het ontslag van je broer uit het ziekenhuis gebeurde, zou dit ergens in oktober

/ november 2019 moeten zijn geweest. Hieruit volgt dat er een hele tijdsperiode is die niet wordt ingevuld aangezien je verklaarde in mei 2020 je land te hebben verlaten (DVZ vraag 33). Bij het CG verklaarde je tevens dat je twee keer ramadan vierde in België en dat je de ramadan daarvoor in Afghanistan was (CG p.9), met andere woorden de ramadan van 2020, die viel van 23 april tot 23 mei.

Over de gebeurtenissen aan de checkpost heb je niet zoveel informatie. Je moeder kwam via de politie op de hoogte wat er was gebeurd (CG p.10) en je vader zou hebben verteld dat bij een toevallige controle van zijn passagiers bleek dat het Taliban waren, die werden gearresteerd. Ook je vader werd een week vast gehouden en ondervraagd. Over deze genoemde zaken, leg je geen documenten neer.

Het is verder opvallend dat je vader gedurende ongeveer zes maanden ondergedoken zou hebben gewoond in jullie huis. Je verklaart dat de Taliban in die periode niet naar jullie huis zijn gekomen (CG p.11). Je zegt hierover dat de Taliban zeker zouden gekomen zijn indien ze hadden geweten waar jullie huis was (CG p. 11). Het is onvoldoende geloofwaardig dat de Taliban, die toch over een bijzonder netwerk van informanten beschikt (e) gedurende al die maanden niet zouden kunnen achterhalen waar je vader woonde, indien ze hem daadwerkelijk zouden viseren. Zo zouden de dreigbrieven via de imam (CG p.9) aan je vader zijn bezorgd. Het is weinig aannemelijk dat hij geen informatie zou geven indien de Taliban werkelijk op zoek waren naar je vader. Verder is je vader ook een publieke chauffeur met standplaats in het districtscentrum en kan het voor de Taliban niet zo moeilijk zijn om via via de verblijfplaats van je vader te achterhalen. Bovendien is het al helemaal ongeloofwaardig dat ze je broer zouden hebben ontvoerd en mishandeld met de bedoeling om informatie te krijgen over de verblijfplaats van je vader, maar dat de Taliban deze informatie niet zou hebben verkregen, meer nog, na de vrijlating van je broer stuurden ze nog een dreigbrief via de imam. Je erop gewezen dat het niet begrijpelijk is dat de Taliban niet zou kunnen achterhalen waar jullie woonden, terwijl ze wel je broer kenden én je vader een publieke chauffeur was, verklaar je nu dat je vader telkens wanneer de Taliban in de regio kwamen, ging onderduiken bij burens, terwijl je eerder had gezegd dat hij de hele tijd thuis was ondergedoken (CG p.10). Je uitleg overtuigt niet.

Men kan er toch vanuit gaan, dat indien de Taliban je broer zouden hebben ontvoerd en mishandeld om informatie te krijgen over het verblijf van je vader, dat ze daar wellicht in zouden geslaagd zijn, temeer daar je broer op het moment van zijn opname ook nog erg jong was, zijnde zestien jaar volgens het medisch attest.

Dat er met je broer iets ernstigs is gebeurd wordt hier niet betwist, wel je voorstelling van de zaken dat je broer doelbewust zou zijn ontvoerd omwille van de ingeroepen problemen tussen je vader en de Taliban. Vooreerst moet worden opgemerkt, dat je verklaart dat je vader na de eerste dreigbrief thuis onderdook en ook aan jullie zou gezegd hebben het huis enkel te verlaten indien echt nodig (CG p.9). Het is dan ook weinig begrijpelijk dat jij en je broers maanden na deze eerste dreigbrief verder naar de madrassa gingen. In je spontaan relaas vertel je dat je broer werd meegenomen vanuit de madrassa of onderweg naar de madrassa (CG p.9). Je meer gevraagd over de ontvoering van je broer, zeg je nu dat jij nog in de madrassa was en dat je broer en enkele andere jongens al naar buiten waren gegaan, toen hij werd meegenomen (CG p.11). Enkele jongens hadden dit gezien en dachten hierover dat het vrienden of kennissen waren van je broer die hem ergens wilden naartoe nemen. Dit staat haaks op je verklaring dat het duidelijk was dat het gewapende Taliban waren die je broer meenamen, omdat ze al schietend het district kwamen binnen gereden. Je verklaart dat het zo'n moment was toen je broer werd meegenomen (CG p.11).

Aan je verklaring dat je broer werd meegenomen om informatie te krijgen over je vader (CG p.12) kan geen geloof worden gehecht. Je gevraagd hoe de Taliban wisten wie je broer was, zeg je dat ze zich wellicht hadden geïnformeerd over hem in en rond de madrassa. Echter, indien de Taliban moeite zou doen om de zoon vinden van een persoon die ze willen met de bedoeling de vader op te sporen, kunnen ze eveneens rondvragen over de vader zelf zoals bovenstaand al werd geargumenteed. Tijdens de maand dat je broer werd vastgehouden werd je vader niet gecontacteerd door de Taliban (CG p.12), noch kreeg hij in die periode een dreigbrief, wat bevreedend is. Uit het bovenstaande volgt dat je niet aantoonbaar dat wat er gebeurde met je broer te maken heeft met de Taliban en al zeker niet met het probleem van je vader met de Taliban.

Hieruit volgt dat je niet aannemelijk maakt dat je vader het land verliet omwille van problemen met de Taliban en/of zijn vrees voor jou dat jou hetzelfde zou kunnen overkomen als je broer (CG p.9). Het is onvoldoende duidelijk omwille van welke redenen je dan wel, samen met je vader, Afghanistan hebt verlaten of wat je vrees bij terugkeer is.

Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat onvoldoende kan worden aangenomen dat je geen contact meer hebt met je vader en dat ook je moeder sinds lang geen contact meer zou hebben met hem (CG p.7). Je zou via je voogd hebben vernomen dat je vader zich in Iran bevindt. Je voogd kwam dit te weten via navraag door een ex-pupil van een collega- voogd. Echter, je brengt geen concrete bewijzen aan dat je vader zich effectief in Iran zou bevinden. Dient hierbij te worden vermeld dat je ten aanzien van het CGVS verklaart dat je van je vader gescheiden geraakte tijdens een schietincident aan de Iraans-Turkse grens (CG p.14), terwijl in je registratiefiche vermeld staat dat je van je vader werd gescheiden in Pakistan (zie Mintehfiche toegevoegd aan het administratieve dossier). Dat er geen contact zou zijn omdat je vader slechts een simpele telefoon had, is weinig aannemelijk gezien het belang dat Afghanen hechten aan familiecontacten en het onderhouden van de contacten tijdens de migratie, in het bijzonder wanneer minderjarige familieleden het land verlaten (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Het is weinig aannemelijk dat je vader geen contact zou onderhouden met je moeder en/of je oom die momenteel instaat voor de opvang van je moeder en zes kinderen. Tot aan de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 woonde je moeder, broers en zussen nog in jullie eigen huis (CG p.6 en p.15). Er kan worden aangenomen dat je vader, zo hij zich in Iran zou bevinden, wat niet objectief is aangetoond, een bijdrage levert aan het onderhoud van je moeder en je broers en zussen, zoals gebruikelijk en verwacht (zie informatie toegevoegd aan het dossier).

Bovendien blijkt uit een analyse van je diverse Facebookprofielen, die je op het CG hebt bevestigd (CG p.14), dat er onvoldoende geloof kan worden gehecht aan je verklaring dat je vader niet bereikbaar is via Facebook noch dat je geen contact zou hebben (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Op één van je profielen, S.(...) J.(...) H.(...) B.(...), ben je bevriend met een persoon wiens profielfoto een sprekende gelijkenis vertoont met de foto van je vader op de door jou gepresenteerde taskara en rijbewijs, hoewel de profielnaam, zijnde Q.(...) H.(...) P.(...) K.(...), niet overeenkomt met de naam van je vader. Verschillende foto's van deze persoon tonen hem, bijna jaarlijks sinds 2017, aanwezig aan en in de grote moskee van Saoedi-Arabië, waaronder een laatste foto gepost op 21 juni 2022. Hieruit volgt dat je het profiel van je vader, zijnde een chauffeur in Kunar, helemaal niet aannemelijk maakt. Bovendien blijkt duidelijk dat je geen zicht geeft op de verblijfplaats van je vader en je netwerk. Bijkomend moet worden opgemerkt dat je bij je vraag om bescherming in Oostenrijk de naam S.(...) had opgegeven als familienaam. Je verklaarde in Oostenrijk ook dat je twee neven hebt in België (zie document van de Oostenrijkse asielinstantie toegevoegd aan het administratieve dossier). Ten aanzien van het CG verklaarde je dat S.(...) je stamnaam is (CG p.4) en dat je geen familie hebt in België (CG p.6). Zowel in de contacten en likes op diverse foto's van jouw profielen als deze van de persoon die hoogst waarschijnlijk je vader is, komen er ettelijke personen voor met de naam S.(...) Je maakt dan ook niet voldoende aannemelijk dat je bij terugkeer niet kan terugvallen op een functionerend netwerk.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings.

Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Net zomin laat je na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met je persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat ten aanzien van jou omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is

blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig

waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jou geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit je verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor je komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zal viseren bij een terugkeer naar je land van herkomst. Bovendien brengt jezelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft je echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Tot slot, de door jouw neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. De neergelegde taskara's van jou en verschillende van je familieleden zijn een loutere aanwijzing van uw identiteit (die overigens niet vaststaat, zie supra), alsook het rijbewijs van je vader. Opvallend is tevens dat je de taskara van je oudste broer E. niet neerlegt. De andere documenten, de aan -en verkoopakte van een auto, het ziekenhuisattest en de dreigbrieven van de Taliban werden bovenstaand voldoende besproken. Afgaanse documenten hebben heel weinig bewijswaarde, aangezien tegen betaling, via corruptie of op de zwarte markt, eender welk document kan worden verkregen (zie informatie toegevoegd

aan het administratieve dossier). Afghaanse documenten kunnen slecht voldoende in overweging worden genomen indien ze een voldoende geloofwaardig relaas ondersteunen wat i.c. niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekschrift

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“-de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 van de Vreemdelingenwet ;
-artikel 1A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dd. 28/07/1951 (hierna: Conventie van Genève) ;
-artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen dd. 31/01/1967 ;
-schending van artikel 3 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;
-schending van artikel 33 van de Conventie van Genève: het beginsel van non-refoulement ;
-schending van het art. 62 Vreemdelingenwet – de schending van de materiële motiveringsverplichting ;
-het zorgvuldigheidsverplichting ;
-het redelijkheidsbeginsel.”

Verzoeker is het niet eens met de motivering van de bestreden beslissing en licht concreet toe als volgt:

“Uit het verder uiteengezette zal blijken dat het Commissariaat-generaal niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier tot zijn conclusie is gekomen. De beslissing zal bijgevolg hervormd minstens vernietigd moeten worden.

4.3.

Aangaande de asielmotieven van de verzoekende partij

-4.3.1.

Aangaande verzoekers problemen met de Taliban

Het Commissariaat-Generaal hecht geen geloof aan verzoekers problemen met de Taliban en stellen dat zijn asielrelaas onlogisch is en alle geloofwaardigheid ontbreekt.

Verzoeker is ernstig gegriefd door deze motivering.

-4.3.1.1.

Verzoekende partij wenst de volgende verduidelijkingen aan te brengen.

Vooreerst merkt het CGVS op dat het nogal ongeloofwaardig is dat verzoekers vader drie taliban leden zou vervoerd hebben, die zwaarbewapend waren.

Verzoeker wenst hierbij op te merken dat de incidenten zich hebben voorgedaan voor de machtsovername door de Taliban. Op dat moment hadden ze nog geen eigen vervoer en moesten ze auto's of andere vervoersmiddelen gebruiken van andere mensen, zoals de wagen van verzoekers vader.

Ze waren op dat moment zwaarbewapend, maar niet zichtbaar, waardoor verzoekers vader dit ook niet opgemerkt heeft. Pas als de politie hen gefouilleerd heeft, werden de wapens die zij droegen, ontdekt.

-4.3.1.2.

Verder merkt het CGVS op dat de tijdlijn die verzoeker gegeven heeft, niet klopt.

Hier wenst verzoeker op te merken, dat hij niet de volledige waarheid heeft verklaard betreffende de chronologie van de gebeurtenissen.

Het incident waarbij de drie Taliban leden en zijn vader werden opgepakt, heeft zich voorgedaan in februari 2019. De eerste dreigbrief is toegekomen op 13/12/1397 (Gregoriaanse kalender: 04/03/2019). Omwille van deze dreigbrief, werd er toen al beslist om het land te verlaten, maar er waren nog onvoldoende financiële middelen hiervoor, om de reis naar Europa te bekostigen. Hierom heeft verzoekers vader zijn auto verkocht op 31/05/2019.

Verzoekers broer werd door de Taliban meegenomen in augustus 2019. Hij belandde hierna in het ziekenhuis, wat bewezen wordt met het attest van het ziekenhuis (opname van 10/06/1398-05/07/1398-Gregoriaanse kalender: 01/09/2019-27/09/2019).

De tweede dreigbrief is toegekomen op 15/05/1398 (06/09/2019), dus enkele dagen na de ziekenhuisopname van zijn broer.

Verzoeker verklaarde vertrokken te zijn tijdens de Ramadan, die toen viel van 23/04/2020 tot 23/05/2020. Het is in deze chronologie dat de feiten zich hebben afgespeeld, en dit wordt ook door de door verzoeker neergelegde documenten gestaafd.

Het heeft erg lang geduurd eer verzoeker en zijn familie voldoende financiële middelen hadden verzameld om te kunnen vertrekken.

In tussen tijd zijn zij echter ook niet in het dorp gebleven, gelet op de vrees voor de taliban. Na het ontslag van de broer uit het ziekenhuis, is verzoeker met zijn vader gevlucht naar Kandahar, waar zij drie maanden hebben verbleven. Zijn moeder is achtergebleven met zijn zieke broer, die uit het ziekenhuis ontslagen was.

Na hun verblijf in Kandahar is hij naar de Ghor provincie gevlucht, waar hij 1,5 maand heeft verbleven. Hierna trok verzoeker met zijn vader door naar de provincie Helmand, waar hij vier maanden heeft moeten werken om genoeg geld te verkrijgen om de smokkelaar te betalen.

Na de Ramadan is verzoeker met zijn vader aldus verder doorgereisd naar Nimroz, vanwaar hun reis naar Europa begon.

Verzoeker had angst om hierover de waarheid te vertellen, omdat hij vreesde dat zijn verblijf in Afghanistan voor zijn vertrek, zijn vrees onderuit zou halen. Verzoeker beseft hier evenwel dat hij in de fout is gegaan.

Echter blijkt nu dat verzoekers verklaringen overeenstemmen met zijn documenten, waaruit dient afgeleid te worden dat de documenten wel degelijk origineel zijn en het niet om valse stukken gaat.

-4.3.1.3.

Verzoeker wenst deze verklaringen toe te voegen aan zijn dossier en hiermee aan te tonen dat zijn documenten en nieuwe (doch juiste!) verklaringen, wel degelijk overeenstemmen.

Verzoeker heeft aldus een gegronde vrees bij een terugkeer naar Afghanistan, omwille van de problemen met de Taliban.

-4.3.2.

Aangaande het kwetsbaar profiel van de minderjarige verzoeker

De minderjarige verzoeker wenst vooreerst te wijzen op zijn kwetsbaar profiel en meent dat het CGVS hier onvoldoende rekening mee heeft gehouden.

De verzoeker is momenteel 15 jaar oud.

Verzoeker verliet Afghanistan toen de verzoeker 13 jaar oud was.

De verzoekende partij was aldus ontzettend jong toen hij nog in Afghanistan woonde, en hoewel het CGVS motiveert dat zij hiermee rekening hebben gehouden bij de beoordeling, toont de motivering in de bestreden beslissing wel degelijk het tegendeel.

Verzoekende partij zal dat hierna nog verder motiveren.

-4.3.2.1.

Hoewel er geen juridische definitie van kwetsbaarheid bestaat, dient opgemerkt dat asielzoekers in het algemeen kwetsbaar zijn en de minderjarige kinderen hierbij een extra kwetsbare groep vormen.

Er zijn verschillende bepalingen dewelke op de kwetsbaarheid binnen de asielprocedure duiden.

Het artikel 20 lid 3 van de Herschikte kwalificatierichtlijn definieert de groep kwetsbare problemen als volgt:

“(…) Minderjarigen, niet begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen en personen die foltering hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld zijn blootgesteld.”

Verder verplicht hetzelfde artikel de lidstaten om bij de beoordeling en de besluitvorming over de gegrondheid van de asielaanvragen de specifieke situatie van kwetsbare personen in overweging te nemen.

-4.3.2.2.

Ook de vreemdelingenwet kwalificeert niet begeleide minderjarigen als kwetsbare profielen in artikel 1, 12° Vw:

“kwetsbare persoon: de begeleide als de niet-begeleide minderjarige, personen met een handicap, bejaarden, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen en personen die gefolterd of verkracht zijn of andere ernstiger vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld hebben ondergaan”
Daarnaast dient het CGVS bij de behandeling van een verzoek om internationale bescherming rekening te houden met het hoger belang van het kind.

Dat volgt uit het artikel 57/1 § 4 Vw:

“§ 4. Het hoger belang van het kind is een doorslaggevende overweging die de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming.”

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat rechtstreekse werking heeft, bepaalt als volgt :

“Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

Ook het artikel 22bis van de Grondwet bepaalt hieromtrent:

“Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit.

Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen.

Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind.”

-4.3.2.3.

Het CGVS houdt geenszins rekening met het hoger belang van het kind wat niet alleen procedurele vereisten met zich meebrengt maar ook invloed heeft op de zwaarte van de bewijslast en de medewerkingsplicht.

Het CGVS verwijt de minderjarige verzoeker dat zijn verklaringen omtrent de problemen die hij en zijn vader gekend hebben met de taliban, niet geloofwaardig zijn.

Hoewel het CGVS motiveert dat zij rekening houdt met verzoekers leeftijd, blijkt dit geenszins uit de bestreden beslissing (zie ook verder infra).

Het CGVS houdt allerm minst rekening met het feit dat de verzoeker een minderjarige is en dat hij op 13-jarige leeftijd zijn land van herkomst heeft verlaten.

Hoewel het CGVS motiveert dat zij de nodige steunmaatregelen heeft genomen omdat de verzoeker minderjarig is, wordt er geen enkele rekening gehouden in de bestreden beslissing met het profiel van de verzoeker als minderjarige.

-4.3.3.

Aangaande het profiel van de verzoeker als ‘verwesterd’ door de ogen van de Taliban

Verder heeft verzoeker een vrees bij terugkeer naar Afghanistan omdat verzoeker al sinds november 2020 in België verblijft.

Verzoeker is in België toegekomen als minderjarige! Verzoeker is ook nog steeds minderjarig! Verzoeker is helemaal gevormd in België en gaat (nog steeds) ook naar school.

Verzoeker verblijft al bijna 2 jaar in Europa, wat volgens de Taliban, “ongelovig landen”, zijn waardoor verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan, een bepaald risicoprofiel heeft. Verzoeker verblijft in België sinds november 2020.

Echter toont het Commissariaat- Generaal in de huidige bestreden beslissing niet aan hiermee rekening te hebben gehouden!

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is hiermee alvast aangetoond.

-4.3.2.1.

Het Commissariaat-Generaal verwijst in haar bestreden beslissing dat uit de beschikbare informatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) er niet kan afgeleid worden dat het loutere gegeven

enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Volgens het CGVS wordt dit ook bevestigd in het recente EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022. Zo stelt het CGVS dat niet blijkt dat er in het algemeen niet kan worden gesteld dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging.

Personen die terugkeren kunnen door de Taliban of hun omgeving met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met uitsluiting of stigma, maar dit is volgens het CGVS niet van een zodanig hoog niveau dat dit automatisch leidt tot een vrees voor vervolging.

Verzoeker is ernstig gegriefd door deze motivering.

Dit des te meer, gezien het EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 zélf in haar rapport stelt dat het niet zeker is hoe de Taliban personen die Afghanistan hebben verlaten, zal behandelen:

[citaat EUAA-rapport "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022]

Het EUAA rapport stelt ook duidelijk vast dat de Taliban een streng Islamitisch beleid wenst te voeren in Afghanistan en dat hebben zij ook reeds publiekelijk verkondigd:

[Ibid.]

Het recente EUAA Country Guidance Afghanistan Report van April 2022 is, in tegenstelling tot wat het CGVS in haar bestreden beslissing wenst te laten uitschijnen, heel duidelijk omtrent het gebrek aan informatie over hoe de Taliban personen met een 'verwesterd' profiel gaan viseren bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan:

[Ibid.]

Samenvattend is er aldus weinig informatie beschikbaar over hoe personen geïdentificeerd zullen worden als 'verwesterd' sinds de machtsovername door de Taliban, doch heeft de Taliban wel duidelijke standpunten laten blijken over hoe de Sharia nageleefd moet worden.

Het rapport stelt dan ook duidelijk dat er een "individuele beoordeling" gemaakt dient te worden op basis van iemand zijn kenmerken om te kunnen beoordelen of er een nood is aan internationale bescherming:

[Ibid.]

Dat er bij de verzoekende partij wel degelijk verschillende elementen aanwezig zijn waaruit kan afgeleid worden dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft bij een terugkeer naar Afghanistan, omwille van zijn verwesterd profiel gezien hij hier als minderjarige is toegekomen en ondertussen ook bijna 2 jaar verblijft.

Zoals ook blijkt uit het EUAA Report (zie hierboven) speelt de duur van het verblijf in het buitenland een belangrijke rol.

Verzoeker verblijft al sinds 2020 in België, dat is bijna 2 jaar! Dat dit uiteraard er ook toe geleid heeft dat verzoeker zich meer en meer heeft afgezet van de Islamitische waarden en normen, gelet op zijn reeds lang verblijf buiten Afghanistan.

Dat de verzoekende partij omwille van zijn lang verblijf in België, wat door de Taliban als een ongelovig land wordt beschouwd, wel degelijk een actuele vrees heeft bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verwestering.

Verzoekende partij voldoet niet meer aan de Islamitische waarden en normen die door de Taliban worden opgelegd.

Dat uit het recente EUAA rapport duidelijk blijkt dat er geen concrete en actuele informatie is over hoe de Taliban staat tegenover terugkeerders uit het Westen. Wat wel geweten is, zijn de verwachtingen die de Taliban stelt tegenover de verplichtingen onder de Sharia.

Dat uit hetgeen hierboven is aangehaald, er verschillende elementen zijn waardoor de verzoekende partij niet in de mogelijkheid zal zijn om zich (terug) te conformeren aan deze Islamitische waarden en normen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op.

-4.3.2.2.

Verzoeker wijst vooreerst het CGVS erop dat er ook een toekomstgerichte beoordeling dient te worden gemaakt van de vrees tot vervolging.

a)

Verzoeker verwijst naar het arrest van uw Raad dd. 4.6.21 waarin wordt gesteld:

[citaat RvV 4 juni 2021, nr. 255 609]

In de UNHCR Guidelines van 2018 werd reeds aangestipt dat terugkerende Afghanen die gezien worden als 'verwesterd' en dat zij als een risicogroep met een verhoogd risico om slachtoffer te worden van daden van vervolging moeten worden beschouwd (Zie UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, beschikbaar op www.refworld.org/docid/5b8900109.html, p. 46-47)

Dat het niet ontkend kan worden dat de Taliban de volledige controle heeft, niet enkel over verzoekers regio, maar over heel Afghanistan.

Het EASO-rapport "Afghan nationals perceived as 'Westernised'" wijst erop dat personen die in het buitenland asiel aanvragen worden aanzien in het land van herkomst als christenen of nog atheïsten. En dit zelfs indien dit niet daadwerkelijk het geval is!

b)

Verschillende rapporten wijzen immers op het verhoogde risico op vervolging door de Taliban omwille van gepercipieerde verwestering. (zie EASO COI query, "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 September 2020, beschikbaar op https://www.ecoi.net/en/file/local/2036956/2020_09_Q19_EASO_COI_Query_Response_AFG_Westernisation.pdf, p. 3-4)

Er zijn heel wat voorbeelden van incidenten waarbij de Taliban "terugkeerders" effectief heeft vervolgd. Vermeld EASO-rapport verwijst bijvoorbeeld naar twee "terugkeerders" uit Australië die werden vermoord door de Taliban omwille van hun verblijf in een ongelovig land (zie EASO COI query, "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 September 2020, beschikbaar op https://www.ecoi.net/en/file/local/2036956/2020_09_Q19_EASO_COI_Query_Response_AFG_Westernisation.pdf p 12).

Het Nansen rapport 2021/11 (<https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername.pdf>, p. 15 e.v.) somt een verdere waslijst aan incidenten op en maakt melding van twee Afghanen die terugkeerden vanuit Duitsland en die werden gearresteerd en later mishandeld omdat ze ervan verdacht werden te werken voor 'de ongelovigen'. En verwijst verder het rapport van de Refugee Support Network waar onder andere melding wordt gemaakt over een jonge terugkeerder uit Noorwegen die werd onthoofd door de Taliban omdat hij internationale papieren en een bankkaart bij zich had.

c)

Verzoeker verwijst ook naar het arrest van uw Raad dd. 30.10.2019 waarin de weigeringsbeslissing m.b.t. een Afghaanse betrokkene reeds werd vernietigd omwille van zijn verblijf in het buitenland en vermeende verwestering.

De motivering van de Raad gaat als volgt:

[citaat RvV 30 oktober 2019, nr. 228 243]

En verder naar het arrest dd. 27.11.2020 waarin de Afghaanse betrokkene werd erkend als vluchteling:

[citaat RvV 27 november 2020, nr. 245 004]

d)

Het Nanssenrapport maakt niet enkel melding van geweld door de Taliban als daad van vervolging omwille van (veronderstelde) verwestering maar ook bijvoorbeeld afpersing door de Taliban.

In vele asiëldossiers heeft CGVS reeds beslist dat afpersing een daad van vervolging uitmaakt of een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormeld artikel kan uitmaken (zie CGVS 13.01.2016, T. Vreemd, 2016, 208).

Dat Afghaanse verzoekers die zich identificeren met westerse waarden het doelwit zijn van ernstige daden van vervolging bij terugkeer naar Afghanistan omdat zij worden gezien als on-islamitisch, pro-regeringsgezind (regering van voor de machtswissel) of als zelfs spionnen.

Dat zelfs louter lang verblijf in een Westers land ipso facto problematisch zijn bij terugkeer.

De daden waaraan personen die onder dit profiel vallen kunnen worden blootgesteld, kunnen neerkomen op vervolging, onder meer geweld door de Taliban, familieleden, conservatieve elementen in de samenleving en opstandelingen.

e)

Verzoekende partij wenst verder ook te verwijzen naar het UK Home Office: Country Policy and Information Note: Afghanistan: Afghans perceived as 'Westernised' van juni 2021.

Dit rapport beschreef al zeer gedetailleerd de situatie van terugkeerders naar Afghanistan.

Zo blijkt dat de situatie voor terugkeerders naar Afghanistan ontzettend complex is, zelfs al voor de machtsovername door de Taliban in augustus 2021.

Verzoekers vrees om actueel terug te keren is niet ongegrond, en vindt steun in het UK Home Office rapport

[citaat <https://www.ecoi.net/en/file/local/2054314/Afghanistan-Westernised-CPIN-v2.0%28Archived%29.pdf>]

Verder in het rapport:

[Ibid.]

Verder:

[Ibid.]

Dat ook uw Raad recentelijk in haar arrest van 31/03/2022 hetzelfde heeft opgemerkt:

[RvV 31 maart 2022, nr. 270 813]

Dat het Commissariaat- Generaal noch in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier concreet aantoont dat verzoeker, die al sinds 2020 in België verblijft en niet is teruggekeerd naar Afghanistan, geen ernstig risico op vervolging zal ondervinden bij een terugkeer.

-4.3.2.3.

Dat verzoekers vrees voor de Taliban sinds de machtsovername in augustus 2021 gegrond is.

a)

Dit blijkt ook uit het EASO Afghanistan Country Focus: Country of Origin Information Report, January 2022:

[citaat

https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf]

Zo verwijst verzoekende partij naar het UK Home Office: Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban van Februari 2022 (beschikbaar op https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1054280/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf) dat het rechtssysteem van de Taliban niet de nodige garanties kan bieden aan afgewezen asielzoekers:

[citaat

https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1069647/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf]

Dat verzoekers vrees voor de Taliban gegrond is, gelet op het gebrek aan informatie over hoe de Taliban afgewezen asielzoekers zal behandelen bij een terugkeer, zeker gelet op de uitvoering van het 'rechtssysteem' onder het Taliban- regime.

Het hierboven vermelde rapport kreeg een update in april 2022: UK Home Office: Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban (April 2022).

Dat de situatie hieromtrent nog steeds veranderd blijkt, zoals terug te vinden in het rapport (zie: UK Home Office: Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban April 2022, p. 22 en verder beschikbaar op:

https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1069647/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf)

Dat uit het geüpdate rapport blijkt dat de Taliban wel degelijk zeer strikte regels oplegt in verband met het naleven van de Sharia.

Zo ook met hoe men zich dient te kleden en dat er ook effectief een soort "religieuze" politie die toeziet op deze naleving:

[citaat Ibid., p. 20-22]

Verzoekende partij woont al bijna 2 jaar in België, en heeft aldus andere waarden en normen ontwikkeld, die niet meer in overeenstemming te brengen zijn met de huidige Islamitische regels die de Taliban oplegt. Verzoeker heeft een gegronde vrees bij een terugkeer naar Afghanistan. Een risico op een schending van artikel 3 EVRM is imminent.

b)

Verder blijkt uit het UK Home Office: Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban van Februari 2022 (beschikbaar op

https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1054280/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf) dat hoewel de Taliban publiekelijk heeft bekendgemaakt "amnestie" te verlenen aan iedereen die "tegen" hen was, uit de praktijk blijkt dat het tegenovergestelde gebeurt:

[citaat Ibid., p. 27-29]

Het geüpdatete rapport van april 2022 bevestigt dit nog steeds! Er is hier nog geen verandering in zicht! (zie: UK Home Office: Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban April 2022,, beschikbaar op:

https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1069647/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf)

Opnieuw kan de verzoekende partij aantonen dat de Taliban niet te vertrouwen is. Er is een grote discrepantie tussen wat de Taliban publiekelijk verkondigt en hoe zij in de praktijk te werk gaan.

Dit blijkt ook uit het recente rapport van EUAA Afghanistan: Targeting of Individuals August 2022, waaruit blijkt dat er geen duidelijk standpunt is van de Taliban betreffende terugkeerders. Meer zelfs, als er nieuws aan het licht komt dat de Taliban personen viseren, dan komen zij met een tegenstrijdige verklaring, die probeert om de publieke opinie te omzeilen:

[citaat

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf]

Het is heel duidelijk dat de visie van de Taliban nog ontzettend vaag is en veranderd naar wat de Taliban wenst hoe ze gepercipieerd worden door het Westen. Dit geeft verzoeker geen enkele zekerheid bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan.

Ditzelfde rapport toont ook aan dat de Taliban wel degelijk Afghanen proberen tegen te houden die het land willen ontvluchten en verregaande controles doorvoert:

[Ibid.]

Nergens uit de bestreden beslissing toont het Commissariaat- Generaal aan dat verzoeker, bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan, niet door de Taliban in het vizier zal komen, gelet op zijn verblijf in Europa voor bijna 2 jaar.

Ook het UK Home Office rapport van april 2022 toont nog steeds aan dat het niet in overeenstemming zijn met de Islamitische waarden en normen die de Taliban oplegt, wel degelijk kunnen leiden tot een ernstig risico op vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan:

[citaat

https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1069647/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf

Opnieuw kan de verzoekende partij aantonen dat de Taliban niet te vertrouwen is. Er is een grote discrepantie tussen wat de Taliban publiekelijk verkondigt en hoe zij in de praktijk te werk gaan.

Nergens uit de bestreden beslissing toont het Commissariaat- Generaal aan dat verzoeker, bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan, niet door de Taliban in het vizier zal komen, gelet op zijn verblijf in Europa voor bijna dan 2 jaar!!

Dat de behandeling van afgewezen asielzoekers door de Taliban wel degelijk een pertinent element dient te zijn bij de beoordeling van een mogelijke terugkeer.

Dat verzoeker geen vrees heeft hiervoor bij een terugkeer naar Afghanistan, toont verwerende partij niet aan.

c)

Verzoekende partij wenst dan ook te verwijzen naar het “non- refoulement-beginsel” dat een kernprincipe is in het internationale mensenrechtencontentieux.

Het non-refoulement beginsel zit vervat in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag:

[citaat artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag]

De draagwijdte van artikel 33 geldt voor elke vorm van verwijdering of overbrenging van personen, ongeacht hun status, wanneer er gegronde redenen bestaan om aan te nemen dat de terugkeerder bij terugkeer het risico loopt op onherstelbare schade als gevolg van wegens foltering, mishandeling of andere ernstige schendingen van de mensenrechtenverplichtingen. Als inherent element van het verbod op foltering en andere vormen van mishandeling, wordt het beginsel van non-refoulement gekenmerkt door zijn absolute karakter zonder enige uitzondering. In dit opzicht is de werkingsfeer van dit beginsel krachtens de relevante

verdragen inzake mensenrechten ruimer dan die van het internationale vluchtelingenrecht. Het verbod geldt voor alle personen, ongeacht hun staatsburgerschap, nationaliteit, staatloosheid of migratiestatus, en het geldt overal waar een staat rechtsmacht of feitelijk toezicht uitoefent, zelfs buiten het grondgebied van die staat.

(zie: The Principle of Non Refoulement under International Human Rights Law, beschikbaar op <https://www.ohchr.org/sites/default/files/Documents/Issues/Migration/GlobalCompactMigration/ThePrincipleNon-RefoulementUnderInternationalHumanRightsLaw.pdf>)

Mede door een risico op onherstelbare schade bij een terugkeer van de verzoeker naar Afghanistan, heeft het UNHCR zijn positie over gedwongen terugkeer naar Afghanistan van augustus 2021 nog steeds niet gewijzigd. Zij stellen dat een gedwongen terugkeer nog steeds niet mogelijk is:

[citaat <https://www.refworld.org/pdfid/61d851cd4.pdf>]

Volgens het 1996 UNHCR (= The UNHCR Manual on Voluntary Repatriation of 1996) Guidelines kan een verzoeker enkel terugkeren naar zijn land van herkomst als de situatie in zijn land voorziet in een veilige terugkeer van de onderdaan:

[citaat https://www.unhcr.org/bg/wp-content/uploads/sites/18/2016/12/Handbook_Voluntary-Repatriation_1996.pdf]

Het komt aan het Commissariaat- Generaal toe om aan te tonen dat de situatie in het land van herkomst van de verzoeker aan deze standaard voldoet.

Dat enkel verwijzen naar theoretische beschouwingen van bepaalde rapporten, het CGVS dit niet in concreto kan aantonen.

Meer zelfs. Het CGVS motiveert in haar bestreden beslissing dat er voldoende objectieve informatie terug te vinden is, die kunnen aantonen dat verzoekende partij geen ernstig risico op vervolging zal hebben bij een terugkeer naar Afghanistan.

Het standpunt van UNHCR gaat hier lijnrecht tegenin:

[citaat <https://www.refworld.org/pdfid/61d851cd4.pdf>]

Ook Vluchtelingenwerk Vlaanderen heeft haar analyse gepubliceerd omtrent de Afghaanse beslissingen van het CGVS en stelt vast dat de motivering van het CGVS lijnrecht ingaat tegen de analyses van het UNHCR en EUAA:

[citaat <https://vluchtelingenwerk.be/sites/default/files/media/documenten/RAPPORT%20-%20Juridische%20analyse%20beslissingen%20CGVS.pdf>]

-4.3.4.

Besluit

Uw Raad erkende reeds de nood aan bescherming n.a.v. (vermeende) verwestering voor Afghanen in verschillende arresten.

Nu de Taliban de macht heeft overgenomen in Afghanistan, is het risico op vervolging significant groter geworden gelet op de strikte interpretatie van de Sharia dat de Taliban hanteert, zoals hierboven ook aangehaald.

Een vermeende dan wel daadwerkelijk verwesterde Afghaanse onderdaan wie voor langere tijd in het buitenland verblijft, loopt een enorm groot risico te worden vervolgd in de zin van het VN-Vluchtelingenverdrag.

Het onderzoek van de vluchtelingenstatus vereist dan ook een toekomstgericht onderzoek, hetgeen het CGVS in casu helemaal niet heeft verricht.

Uit de uiteenzetting hierboven blijkt dat het Commissariaat- Generaal onredelijk is in haar motivering en is de bestreden beslissing niet zorgvuldig genomen.

Verzoeker heeft wel degelijk concrete elementen kunnen aanhalen waaruit blijkt dat verzoeker, omwille van zijn verwestering niet kan terugkeren naar Afghanistan.

Door dit niet te doen, getuigt dit niet van een zorgvuldig onderzoek, noch van een gedegen onderzoek in de zin van artikel 48/3 Vw.

Dat de verzoekende partij minstens erkend had dienen te worden.

De bestreden beslissing dient hervormd, dan wel vernietigd te worden.”

- In wat zich aandient als een tweede middel voert verzoeker een schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan.

Verzoeker zet uiteen als volgt:

“De motivering van het CGVS is op dit punt niet ernstig te noemen. Het CGVS voldoet hier immers niet aan haar onderzoeksbevoegdheid, noch houdt zij terdege rekening met alle elementen in het dossier.

-4.4.2.

De verzoekende partij loopt een reëel gevaar nu de Taliban aan de macht is in Afghanistan.

Indien verzoeker zou worden teruggestuurd naar het land van herkomst, bestaat er een reëel, realistisch risico dat verzoeker ernstige schade zou oplopen.

Het CGVS is van oordeel dat geen enkele van deze situaties van toepassing is in geval van verzoeker.

Zelfs indien er twijfels bestaan over bepaalde aspecten van een asielrelaas, is het CGVS niet vrijgesteld van haar opdracht om het risico op ernstige schade te beoordelen dat voortvloeit uit de elementen waarover geen twijfel bestaat (zie RVV 28 juni 2018, 206 172).

-4.4.2.1.

Wat betreft artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

Voorheen kreeg een Afghaanse verzoeker de subsidiaire bescherming toegekend wanneer in zijn specifieke regio van herkomst de Taliban de macht had.

Het is dan ook frappant te noemen dat nu de Taliban over heel Afghanistan de macht heeft, er quasi geen subsidiaire bescherming meer kan worden verleend.

Het nieuw beleid van het CGVS m.b.t. tot de subsidiaire bescherming wordt aangevat met een uiteenzetting omtrent een afname van het geweld en verbeterde veiligheidssituatie nu de Taliban de macht heeft kunnen claimen.

a)

M.b.t artikel 48/4 § 2, c) Vw stelt het CGVS:

[citaat bestreden beslissing]

b)

Verder is het ook verbazend, gezien deze visie lijnrecht ingaat tegen het standpunt van het UNHCR, dat sinds de machtswissel van augustus 2021 aan de alarmbel trekt en benadrukt de UNHCR nog steeds dat een (gedwongen) terugkeer naar Afghanistan de terugkeerder bootstelt aan onherstelbare schade. De UNHCR dringt zelfs aan op het feit dat wanneer een Staat beslist dat de Afghaanse verzoeker geen vluchtelingenstatus kan worden toegekend, het onmogelijk is om op heden een beslissing van weigering van de subsidiaire bescherming te nemen :

[citaat <https://www.refworld.org/pdfid/61d851cd4.pdf>]

Ingevolge het art. 48/6 Vreemdelingenwet geldt er bij een verzoek tot internationale bescherming een medewerkingsplicht en een samenwerkingsplicht tussen de verzoeker en het CGVS. Dit resulteert in het dragen van een gedeelde bewijslast.

Het CGVS dient actief mee te werken om elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven en anderzijds moet het CGVS nauwkeurige en actuele informatie over het land van herkomst verzamelen.

Het mag dan ook verbazend zijn dat het CGVS zelf toegeeft dat er op heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie voorhanden is over de situatie in Afghanistan. Echter stellen zij dat er nieuwe informatie is van verschillende gezaghebbende experts, analisten en internationale organisaties die stellen dat de situatie verbeterd zou zijn.

Verzoekende partij wenst het CGVS erop te wijzen dat alle bronnen die zij aanhalen, zélf stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds ontzettend volatiel is en er niet concreet kan aangetoond worden dat asielzoekers uit Afghanistan hierdoor geen risico op ernstige schendingen kunnen oplopen bij een terug.

c)

Het UNHCR bevestigt dit ook in haar Guidance Note van februari 2022 door te stellen dat het verkrijgen van objectieve en correcte informatie, niet voorhanden is:

[citaat <https://www.refworld.org/pdfid/61d851cd4.pdf>]

Ook het EUAA Country Guidance: Afghanistan, April 2022 bevestigt dit:

[citaat https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-04/2022_04_Country_Guidance_Afghanistan_EN_1.pdf]

Dat de informatie waarop het CGVS zich aldus baseert om te concluderen dat er geen willekeurig geweld meer is in Afghanistan die leidt tot een nood aan internationale bescherming, met een korrel zout dient te worden genomen.

d)

Verzoeker wenst hiervoor te verwijzen naar het Afghanistan COI Repository: 1st September 2021-15 Jun 2022 van Asylos, om aan te tonen dat er een kentering aan de gang is van het willekeurig geweld, omdat er verzet komt tegen de Taliban. Echter wordt hier uiteraard door de Taliban weinig ruchtbaarheid aan gegeven. Doch blijkt uit het rapport dat dit leidt tot meerdere conflicten en veiligheidsincidenten, waarbij gewone burgers het slachtoffer zijn:

[citaat <https://www.asylos.eu/Handlers/Download.ashx?IDMF=1c4e3dc0-7e89-4e15-be26-83ef83cda9dc>]

e)

Dat het gewelddadig optreden van de Taliban tegen burgers in Afghanistan blijft, toont ook het recente Afghanistan: COI Repository: 1st September 2021-31 August 2022 van Asylos aan:

[citaat <https://www.asylos.eu/Handlers/Download.ashx?IDMF=3f7decaa-e932-471b-971c-cbeddf8e6b8b>]

f)

Verzoekende partij wenst verder ook nieuwe en actuelere informatie betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Verzoekende partij merkt hierbij vooreerst op dat de bestreden beslissing enkel melding maakt van haar COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022. Het verbaast verzoeker dat er in de bestreden beslissing enkel hiernaar verwezen wordt, gezien er op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, reeds een COI Focus: Veiligheidssituatie Afghanistan (ACLEDA) tot 30/06/2022 bestond. De bestreden beslissing dateert immers van 15/09/2022.

Enkel hieruit kan verzoeker afleiden dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met actuelere informatie betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Dat uit de updates van ACLEDA blijkt dat er veel informatie beschikbaar is over de veiligheidssituatie in Afghanistan, waarvan tegenpartij ook op de hoogte diende te zijn!

[citaat <https://acleddata.com/2022/09/29/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-17-23-september-2022/>]

Verder:

[citaat <https://acleddata.com/2022/09/22/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-10-16-september-2022/>]

Verder:

[citaat <https://acleddata.com/2022/09/15/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-13-august-9-september-2022/>]

g)

De laatste ACLED update werd gepubliceerd op 06/10/2022:

[citaat <https://acleddata.com/2022/10/06/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-24-30-september-2022/>]

Verder:

[citaat Ibid.]

h)

Verder wenst verzoeker ook te verwijzen naar het recent gepubliceerde rapport van ASYLOS: COI Repository: 21/09/2021-28/09/2022, ook gepubliceerd op 06/10/2022.

Ook dit rapport toont aan dat het geweld tegen burgers is gestegen:

[citaat <https://www.asylos.eu/Handlers/Download.ashx?IDMF=64c5e8c5-605e-4174-a614-4a68b1494a20>]

Verzoekende partij kan aantonen dat een terugkeer naar Afghanistan zal leiden tot een schending van het artikel 3 EVRM.

Zoals ook reeds hierboven aangehaald, dient het CGVS een toekomstgerichte beoordeling te maken. Gezien verscheidene internationale experts en analisten aanhalen dat de situatie aan het verslechteren is voor burgers, dient het CGVS hiermee wel degelijk rekening te houden bij haar beoordeling. Dit blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Dat het CGVS geen rekening houdt met deze erg volatiele veiligheidssituatie in Afghanistan. Zij houdt geen rekening met de actuele veiligheidssituatie.

Het CGVS is aldus niet enkel verplicht om met de veranderende actuele situatie rekening te houden, doch ook is zij gehouden om met persoonlijke elementen rekening te houden die leiden tot een hoger risico om slachtoffer te zijn van willekeurig geweld bij een eventuele terugkeer.

Dat de verzoeker in dit kader wenst te wijzen op het feit dat hij meer dan 2 jaar verblijft in volgens de Taliban "een niet- moslim land" en aldus als "verwesterd" gepercipieerd zal worden bij een terugkeer naar Afghanistan (zie supra). Verzoeker is uiteraard ook minderjarig, waarbij de kwetsbaarheid onomstotelijk vaststaat.

Dit is uiteraard een persoonlijk omstandigheid die het risico verhoogd om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoeker kan hiervoor ook verwijzen naar rechtspraak van uw Raad.

Uw Raad stelt vast op basis van het arrest Elgafaji van het Europees Hof van Justitie (zaak C-465/07 van 17 februari 2009) dat een onderscheid gemaakt moet worden tussen twee situaties:

- *wanneer het willekeurig geweld zodanig is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat elke burger in geval van terugkeer louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op ernstige schade ;*
- *wanneer het geweld willekeurig is, maar niet het niveau bereikt dat elke burger louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt, moeten persoonlijke elementen in acht genomen worden die specifiek voor de betrokkene het risico verhogen om slachtoffer te worden.*

-

Dat het CGVS klaarblijkelijk van oordeel is dat de situatie in Afghanistan aanleunt bij de tweede situatie.

Dat uw Raad oordeelt dat wanneer er geen sprake is van de eerste situatie doch bij het beoordelen van de tweede situatie rekening moet houden met persoonlijke omstandigheden.

Dat de reeds hierboven aangehaalde persoonlijke omstandigheden, indien niet voldoende om in aanmerking te komen voor de toekenning van het vluchtelingenstatuut, minstens in aanmerking genomen dienen te worden bij de beoordeling omtrent de subsidiaire beschermingsstatus.

Echter houdt het Commissariaat- Generaal hiermee geen rekening.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op.

-4.4.2.2.

Wat betreft artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet

Het CGVS doet opnieuw een algemene theoretische uiteenzetting over de algemene toepasbaarheid van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet op Afghanistan.

Verwijzend naar het vermeld Elgafaji arrest maakt het CGVS een onderscheid naargelang de algemene slechte socio-economische en humanitaire situatie al dan niet wordt veroorzaakt door overheidsfactoren.

a)

Zij argumenteert vervolgens als volgt:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoeker is ernstig gegriefd door deze motivering.

b)

Dat de actor in Afghanistan de overheid is, met name de Taliban. Dat tijdens het vorige schrikbewind van de Taliban Afghanen nog veelvuldig een beschermingsstatus in België kregen (zie jaarverslag CGVS 2001-2002 m.b.t. jaren 1988 – 2000).

Echter gaat het CGVS niet in op de precaire humanitaire situatie dankzij het handelen van de Taliban en de strikte en vergaande toepassing van de Sharia.

Het rapport van Human Rights Watch, Taliban 'Vice' Handbook Abusive, dd. 29 oktober 2021 (beschikbaar op <https://www.hrw.org/news/2021/10/29/afghanistan-taliban-vice-handbook-abusive>) stelt dat de Taliban een handboek gebruiken dat uitermate strengere regels oplegt.

Bovendien zou de Taliban zich vaak niet aan de rechten die in het handboek van het Taliban-Ministerie 'Vice and Virtue' worden beschermd.

In het handboek stelt onder meer:

[citaat <https://www.hrw.org/news/2021/10/29/afghanistan-taliban-vice-handbook-abusive>]

Het vermeld Nanssen rapport stelt:

[citaat <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername.pdf>]

Alsook:

[*Ibid.*]

Ook AP News verspreidde op 23 september 2021 volgend bericht:

[citaat <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername.pdf>]

Ook Amnesty International rapporteert tevens grove mensenrechtenschendingen in het huidige Talibanbewind en vraagt dringend actie van mensenrechtenorganisaties :

[citaat <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2022/03/new-alliance-to-protect-human-rights-in-afghanistan/>]

Dat verzoeker derhalve een reëel risico loopt op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan, meer bepaald foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet!

Dat het CGVS de humanitaire situatie en de mensenrechtenschendingen volledig uit het oog verliest.

In het Nanssenrapport wordt de vergelijking gemaakt naar analogie met het bewind gehanteerd door Al Shabaab in delen van Somalië (beschikbaar op <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername.pdf>). Dat de Somalische verzoekers afkomstig uit een regio waar Al Shabaab zijn strikte toepassing van de Sharia hanteert in België de subsidiaire bescherming worden toegekend. En niet omwille van de algemene veiligheidssituatie of de mate van gevechten maar omwille van de vergaande toepassing van de Sharia. Het recente UNAMA rapport van juli 2022 concludeert op het einde van haar rapport, dat de mensenrechtenschendingen in Afghanistan zeer ernstig zijn:

[citaat https://unama.unmissions.org/sites/default/files/unama_human_rights_in_afghanistan_report_-_june_2022_english.pdf]

Verzoeker in de hierboven aangehaalde omstandigheden terugsturen naar Afghanistan, zeker als minderjarige, is weldegelijk een onmenselijke en vernederende behandeling en maakt derhalve dat artikel 3 EVRM geschonden wordt.

Opnieuw dringt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zich op.

-4.4.2.3.

Wat betreft de precaire socio-economische situatie in Afghanistan

Dat het CGVS in de bestreden beslissing motiveert dat de huidige socio-economische en humanitaire situatie niet te wijten kan zijn aan het opzettelijk handelen van actoren (in casu de Taliban) en dat zij besluiten dat de huidige precaire situatie in Afghanistan het gevolg is van complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds aanwezig waren voor de machtsovername door de Taliban. Zij motiveren verder dat er geenszins aangetoond kan worden dat de huidige precaire situatie te wijten is aan het opzettelijk handelen door de Taliban of andere actoren.

Echter behaalt de huidige complexe situatie in Afghanistan wel degelijk een zorgwekkend niveau waardoor verzoeker bij een terugkeer terecht zal komen in een situatie die een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt overeenkomstig artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

a)

Zo schrijft Al Jazeera dat Afghanistan momenteel het tweede hoogste niveau van voedselonzekeerheid in noodsituaties ter wereld heeft:

[citaat <https://www.aljazeera.com/opinions/2021/4/26/the-eu-efforts-to-repatriate-afghan-asylum-seekers-are-dangerous>]

Dit wordt trouwens ook bevestigd door het World Food Program op 04/03/2022:

[citaat <https://www.wfp.org/stories/wfp-glance>]

Verder:

[Ibid.]

Alle 34 provincies in Afghanistan hebben te maken met extreme en acute voedseltekorten. (zie https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/AFG%20External%20Sitrep_17%20March_FINAL.pdf)

b)

Ook de UN High Commissioner for Refugees, Filippo Grandi, heeft op 17/03/2022 nogmaals opgeroepen steun voor de humanitaire crisis in Afghanistan:

[citaat <https://www.unhcr.org/news/press/2022/3/6232e0e84/un-high-commissioner-refugees-appeals-global-engagement-address-afghanistans.html>]

Verder:

[Ibid.]

De humanitaire situatie in Afghanistan is kritiek. Uit de Afghanistan Update Food Security van februari 2022 blijkt namelijk dat 95% van de Afghaanse bevolking onvoldoende voedsel kan verkrijgen! (beschikbaar op

<https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/AFG%20Food%20Security%20Update%20%236%20%28February%202022%29.pdf>).

c)

Ook Human Rights Watch stelt deze uiterst precaire situatie vast in haar rapport "Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis: Without a Functioning Central Bank, Aid Not Enough" van 17/03/2022:

[citaat <https://www.hrw.org/news/2022/03/17/time-running-out-address-afghanistans-hunger-crisis>]

Ook Dr Ramiz Alakbarov, die de United Nations Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator for Afghanistan is, een urgente mededeling verspreid over de actute voedselcrisis in Afghanistan:

[citaat <https://afghanistan.un.org/en/174875-statement-dr-ramiz-alakbarov-deputy-special-representative-secretary-general-resident>]

Ook:

[Ibid.]

Het rapport HUMANITARIAN NEEDS OVERVIEW AFGHANISTAN, uitgegeven in januari 2022 kan hierover niet duidelijker zijn:

[citaat <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/afghanistan-humanitarian-needs-overview-2022.pdf>)]

d)

Dit blijkt ook verder uit het EUAA Country Guidance Afghanistan April 2022:

[citaat EUAA-rapport "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022]

Dat het CGVS motiveert dat deze precaire situatie niet te wijten is aan de Taliban, is frappant.

Zij haalt allerlei redenen aan om aan te tonen dat de precaire socio-economische situatie al bestond in Afghanistan voor de machtsovername van de Taliban. Het CGVS is hierin ook deels correct, door dit te stellen, doch zij negeert volledig dat deze situatie sinds de machtsovername, enkel maar is verslechterd en ook nog niet is verbeterd.

Zo lijden meer dan 20 miljoen Afghanen vandaag de dag honger in Afghanistan:

[citaat <https://www.twn.my/title2/unsd/2022/unsd220507.htm>]

Dat ditzelfde rapport ook een prognose maakt voor de toekomst, en die bevindingen tonen een hoog en zelfs kritiek niveau van voedseltekorten aan:

[Ibid.]

Dat deze situatie nog meer invloed zal hebben op "terugkeerders", zoals ook blijkt uit "Humanitarian needs overview Afghanistan" van januari 2022:

[citaat <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/afghanistan-humanitarian-needs-overview-2022.pdf>]

Ook het recente UNAMA rapport komt tot dezelfde conclusie:

[citaat https://unama.unmissions.org/sites/default/files/unama_human_rights_in_afghanistan_report_-_june_2022_english.pdf]

Verzoekende partij terugkeren naar deze penibele socio-economische situatie, die is verslechterd sinds de machtsovername door de Taliban, zal wel degelijk leiden tot een schending van artikel 48/4 Vw.

Meer dan 1 jaar na de machtsovername door de Taliban, blijft de humanitaire crisis in Afghanistan welig tieren.

De grootste risicoprofielen in deze humanitaire crisis zijn volgens het HUMANITARIAN RESPONSE PLAN AFGHANISTAN 2022 voornamelijk vluchtelingen die terugkeren naar Afghanistan. Indien verzoeker aldus zou dienen terug te keren naar Afghanistan, zal hij behoren tot de profielen die het meeste risico lopen wat een onmenselijke en vernederende behandeling zal uitmaken.

Ook Human Rights Watch heeft in een recent rapport aangetoond dat 1 jaar Taliban geleid heeft tot een humanitaire crisis van ongemene proporties en dat de Taliban ook niets heeft ondernomen om deze crisis een halt toe te roepen:

[citaat https://www.hrw.org/news/2022/08/11/afghanistan-talibans-catastrophic-year-rule?utm_source=The+New+Humanitarian&utm_campaign=5743b85028-EMAIL_CAMPAIGN_Cheat_Sheet_12_August&utm_medium=email&utm_term=0_d842d98289-5743b85028-75868082]

De huidige humanitaire crisis is de ergste die Afghanistan ooit heeft gezien:

[Ibid.]

Ook het United States Institution of Peace heeft dezelfde bevindingen gepubliceerd:

[citaat <https://www.usip.org/publications/2022/08/year-taliban-rule-afghans-face-spiraling-economic-humanitarian-crises>]

Het CGVS somt verscheidene factoren op om aan te tonen dat de precaire humanitaire situatie reeds bestond, doch verliest uit het oog dat al deze redenen wel degelijk in verband kunnen worden gebracht met de machtsovername door de Taliban!

Zij probeert zich te verschuilen achter reeds bestaande factoren, doch negeert dat de situatie enkel maar is verergerd sinds de machtsovername door de Taliban. Dit getuigt van weinig zorgvuldig bestuur.

Er is nog steeds een groot gebrek aan financiële ondersteuning, zoals ook blijkt uit het laatste Funding update 2022 van UNHCR.14

De humanitaire crisis in Afghanistan is nog niet opgelost en de vooruitzichten voor de toekomst zien er allesbehalve rooskleurig uit.

Verzoeker terugsturen als minderjarige naar een land dat op instorten staat en waar bijna 90% van de bevolking afhankelijk is van buitenlandse hulp, is een onmenselijke en vernederende situatie voor de verzoeker.

e)

Dat verzoeker hierbij ook wenst op te merken dat ook uw Raad oordeelde dat verder onderzoek hiernaar noodzakelijk is:

[citaat RvV 31 maart 2022, nr. 270 813]

Dat het Commissariaat-Generaal in haar huidige beslissing, niet aantoont dat de precaire situatie niet te wijten is aan de Taliban, minstens dat deze situatie verslechterd is.

Meer zelfs. Zij probeert zich te verschuilen achter allerlei reeds aanwezige factoren, om te stellen dat deze situatie al aanwezig was in Afghanistan, en dat de machtsovername door de Taliban hier geen invloed op heeft gehad.

Dat het UNICEF Afghanistan Humanitarian Situation Report van 1-31 May 2022 doch een genuanceerder beeld schetst:

[citaat UNICEF, "Afghanistan Humanitarian Situation Report" van mei 2022]

Ook het UNHCR REGIONAL BUREAU FOR ASIA AND PACIFIC (RBAP)EXTERNAL UPDATE: AFGHANISTAN SITUATION #17, As of 01 June 2022 haalt dit aan:

[citaat <https://reporting.unhcr.org/document/2575>]

-4.4.3.

Besluit

Verweerster onzorgvuldig te werk is gegaan bij de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

De verweerster heeft nagelaten de vrees van de verzoeker zorgvuldig te beoordelen en onvoldoende rekening heeft gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Op meerdere gronden dient verzoeker een beschermingsstatuut te worden toegekend.

Nansen concludeert:

[citaat <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername.pdf>]

De verzoeker dient te worden erkend als vluchteling, minstens de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend.

Het Commissariaat-Generaal schendt in de bestreden beslissing de motiveringsplicht, alsook het zorgvuldigheidsprincipe, het redelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel, doordat niet alle feitelijkeheden en elementen uit het dossier in rekening werden gebracht."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift volgende documenten:

- “3. Vluchtelingenwerk Vlaanderen, Afghanistan: juridische analyse beslissingen CGVS, april 2022, beschikbaar op: <https://vluchtelingenwerk.be/sites/default/files/media/documenten/RAPPORT%20-%20Juridische%20analyse%20beslissingen%20CGVS.pdf>
4. Arrest RVV van 31/03/2022 met rolnummer 270 813 (beschikbaar op: http://www.rvv-cce.be/sites/default/files/arr/a270813.an_.pdf)
5. UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, beschikbaar op www.refworld.org/docid/5b8900109.html ;
6. EASO COI Query, “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’, 2 September 2020, beschikbaar op https://www.ecoi.net/en/file/local/2036956/2020_09_Q19_EASO_COI_Query_Response_AFG_Westernisation.pdf
7. Nansen rapport 2021/11, beschikbaar op <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername.pdf>
8. UK Home Office: Country Policy and Information Note: Afghanistan: Afghans perceived as ‘Westernised’ van juni 2021, beschikbaar op <https://www.ecoi.net/en/file/local/2054314/Afghanistan-Westernised-CPIN-v2.0%28Archived%29.pdf>
9. EASO Afghanistan Country Focus: Country of Origin Information Report, January 2022, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf
10. UK Home Office: Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban van Februari 2022 (beschikbaar op https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1054280/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf)
11. EUAA Afghanistan: Targeting Individuals, August 2022, p. 50 e.v., beschikbaar op: https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf.
12. The Principle of Non Refoulement under International Human Rights Law, beschikbaar op <https://www.ohchr.org/sites/default/files/Documents/Issues/Migration/GlobalCompactMigration/ThePrincipleNon-RefoulementUnderInternationalHumanRightsLaw.pdf>
13. UNHCR POSITION ON RETURNS TO AFGHANISTAN, August 2021, beschikbaar op <https://reporting.unhcr.org/document/223>
14. The UNHCR Manual on Voluntary Repatriation of 1996 Guidelines, beschikbaar op https://www.unhcr.org/bg/wp-content/uploads/sites/18/2016/12/Handbook_Voluntary-Repatriation_1996.pdf
15. Human Rights Watch, “Taliban ‘Vice’ Handbook Abusive”, dd. 29 oktober 2021 (beschikbaar op <https://www.hrw.org/news/2021/10/29/afghanistan-taliban-vice-handbook-abusive>)
16. Amnesty International, “New alliance to protect human rights in Afghanistan” beschikbaar op <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2022/03/new-alliance-to-protect-human-rights-in-afghanistan/>
17. Persartikel Al Jazeera, beschikbaar op: <https://www.aljazeera.com/opinions/2021/4/26/the-eu-efforts-to-repatriate-afghan-asylum-seekers-are-dangerous>
18. World Food Program at a glance, beschikbaar op: <https://www.wfp.org/stories/wfp-glance>
19. World Food Program Afghanistan, 17/03/2022, beschikbaar op: https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/AFG%20External%20Sitrep_17%20March_FINAL.pdf
20. Statement UN High Commissioner for Refugees Filippo Grandi, 17/03/2022, beschikbaar op: <https://www.unhcr.org/news/press/2022/3/6232e0e84/un-high-commissioner-refugees-appeals-global-engagement-address-afghanistans.html>
21. WFP, Afghanistan Food Security Update February 2022, beschikbaar op: <https://www.unhcr.org/news/press/2022/3/6232e0e84/un-high-commissioner-refugees-appeals-global-engagement-address-afghanistans.html>
22. Human Rights Watch, “Time Running Out to Address Afghanistan’s Hunger Crisis: Without a Functioning Central Bank, Aid Not Enough”, 17/03/2022, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2022/03/17/time-running-out-address-afghanistans-hunger-crisis>
23. Statement dr Ramiz Alakbarov, United Nations Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator for Afghanistan, beschikbaar op <https://afghanistan.un.org/en/174875-statement-dr-ramiz-alakbarov-deputy-special-representative-secretary-general-resident>
24. Humanitarian Needs Overview Afghanistan, January 2022, beschikbaar op: <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/afghanistan-humanitarian-needs-overview-2022.pdf>
25. UNAMA, Human Rights in Afghanistan: 15 AUGUST 2021- 15 JUNE 2021, 20/07/2022, beschikbaar op: https://unama.unmissions.org/sites/default/files/unama_human_rights_in_afghanistan_report_-_june_2022_english.pdf)

26. ACLED, *Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 23-29 July 2022*, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/08/04/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-23-29-july-2022/>)
27. TWN Info Service on UN Sustainable Development (May22/07), beschikbaar op <https://www.twn.my/title2/unsd/2022/unsd220507.htm>, 23 mei 2022)
28. Humanitarian needs overview Afghanistan” <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/afghanistan-humanitarian-needs-overview-2022.pdf> , januari 2022 ;
29. Asylos, *Afghanistan: COI Repository: 1st September 2021-31 August 2022*, beschikbaar op: <https://www.asylos.eu/Handlers/Download.ashx?IDMF=3f7decaa-e932-471b-971c-cbeddf8e6b8b> ;
30. ASYLOS: *COI Repository: 21/09/2021-28/09/2022, 06/10/2022*, p. 32 e.v. beschikbaar op: <https://www.asylos.eu/Handlers/Download.ashx?IDMF=64c5e8c5-605e-4174-a614-4a68b1494a20>
31. ACLED, *Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 17-23 September 2022*, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/09/29/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-17-23-september-2022/> ;
32. *Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 10-16 September 2022*: beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/09/22/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-10-16-september-2022/>
33. *Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 13 August-9 September 2022*: beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/09/15/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-13-august-9-september-2022/>
34. *Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 24-30 September 2022*, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/10/06/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-24-30-september-2022/>
35. HUMANITARIAN RESPONSE PLAN AFGHANISTAN, HUMANITARIAN PROGRAMME CYCLE 2022 ISSUED JANUARY 2022, beschikbaar op: [file:///C:/Users/verst/Downloads/afghanistan-humanitarian-response-plan-2022%20\(1\).pdf](file:///C:/Users/verst/Downloads/afghanistan-humanitarian-response-plan-2022%20(1).pdf)
36. Human Rights Watch, *Afghanistan: Taliban’s Catastrophic Year of Rule: Denial of Women’s Rights, Media Crackdown, and Retaliatory Killings Amid Mass Hunger*, 11/08/2022, beschikbaar op: https://www.hrw.org/news/2022/08/11/afghanistan-talibans-catastrophic-year-rule?utm_source=The+New+Humanitarian&utm_campaign=5743b85028-EMAIL_CAMPAIGN_Cheat_Sheet_12_August&utm_medium=email&utm_term=0_d842d98289-5743b85028-75868082 ;
37. Human Rights Watch, *Economic Causes of Afghanistan’s Humanitarian Crisis: Questions and Answers on Sanctions and Banking Restrictions on the Taliban*, 04/08/2022, beschikbaar op: https://www.hrw.org/news/2022/08/04/economic-causes-afghanistans-humanitarian-crisis#_How_serious_is
38. UNHCR *Funding Update 2022*, beschikbaar op: <https://reporting.unhcr.org/afghan-situation-funding-2022> ;”.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar een arrest van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. Verzoeker, die stelt het niet eens te kunnen zijn met de motieven van de bestreden beslissing, vraagt een heronderzoek naar zijn nood aan internationale bescherming. Verzoeker slaagt er echter niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Waar verzoeker stelt dat de incidenten zich hebben voorgedaan voor de machtsovername door de taliban, dat de taliban op dat moment nog geen eigen vervoer hadden en zij auto’s of andere vervoersmiddelen moesten gebruiken van andere mensen zoals de wagen van verzoekers vader, dat zij op dat moment zwaarbewapend waren, maar niet zichtbaar, waardoor verzoekers vader dit ook niet opgemerkt heeft en dat pas wanneer de politie hen gefouilleerd heeft de wapens die zij droegen werden ontdekt, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal terecht het volgende in de bestreden beslissing stelt: “Je verklaart dat

je vader door de Taliban werd bedreigd nadat drie van hun kompanen (die je vader vervoerde) aan een checkpost van de politie waren gearresteerd. Hierbij dient de bemerking te worden gemaakt dat het weinig waarschijnlijk is dat zwaarbewapende Taliban, met explosieven en kogels publiek vervoer zouden nemen. Zelfs al zou dit zo geweest zijn, dan nog kan er onvoldoende geloof worden gehecht aan je verklaringen dat je vader per brief werd bedreigd door de Taliban om tekst en uitleg te komen geven over wat er gebeurd was aan de checkpost."

Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot loutere *post factum* beweringen die geen ander licht werpen op de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Waar verzoeker stelt dat hij niet de volledige waarheid heeft verklaard betreffende de chronologie van de gebeurtenissen met als uitleg dat hij bang was om hierover de waarheid te vertellen omdat hij vreesde dat zijn verblijf in Afghanistan voor zijn vertrek zijn vrees onderuit zou halen, is de Raad van mening dat verzoeker door zich louter te scharen achter een nieuwe chronologie van de feiten die wel overeenstemt met de documenten die hij heeft neergelegd, zonder elementen aan te voeren die met zekerheid kunnen aangeven waarom deze verklaringen de juiste zouden zijn, niet volstaat om de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen op te heffen. De volgende vaststellingen van de bestreden beslissing zijn aldus correct, pertinent, en vinden steun in het administratief dossier: *"Ten eerste komen je verklaringen over wat zich wanneer afspeelde niet overeen met de door jou neergelegde documenten. Je verklaart dat de arrestatie van je vader door de politie, ongeveer vier tot zes maanden voor je vertrek gebeurde (CG p.10). Je diende in België een verzoek om bescherming in op 18 november 2020. Bij het CG verklaar je dat je vier tot vijf maanden onderweg was van Afghanistan tot België, bij DVZ verklaar je dat je vertrokken bent in mei 2020. Volgens deze verklaring zou je vader dus ergens in december 2019, januari 2020 zijn gearresteerd door de politie. In de volgorde van de feiten (CG p.10) vertel je dat je vader twee dagen na zijn vrijlating, zijnde een week na de arrestatie, een eerste dreigbrief kreeg van de Taliban en dat één maand of anderhalve maand later je broer werd ontvoerd door de Taliban, om informatie te krijgen over je vader. Je broer zou dan gedurende één maand bij de Taliban zijn vastgehouden, waarna hij in een heel slechte toestand werd vrij gelaten en naar het ziekenhuis diende te worden gebracht.*

Volgens jouw verklaringen over je vertrekmoment en reisduur, zou de eerste dreigbrief dus ergens in het begin van 2020 zijn gekomen. De door jou neergelegde dreigbrief is gedateerd op 13/12/1397 (komt overeen met 04/03/2019) wat dus niet overeenkomt met je verklaringen. Vervolgens zou je broer een maand tot anderhalve maand later zijn ontvoerd, een maand zijn vastgehouden waarna hij in het ziekenhuis diende te worden opgenomen. Het attest van het ziekenhuis dat je neerlegt, vermeldt dat je broer werd opgenomen op 10/06/1398 (01/09/2019) en ontslagen werd op 05/07/1398 (27/09/2019). Deze data komen al helemaal niet overeen met de volgorde van de door jou gemelde feiten, aangezien de opname van je broer dateert van enkele maanden vóór de op basis van jouw verklaringen geschatte arrestatie van je vader aan de checkpost. In ieder geval, ook uit de vergelijking met de datum van de eerste dreigbrief, blijkt dat het niet zo kan zijn dat je broer een maand na de vrijlating van je vader werd meegenomen door de Taliban om op die manier op de hoogte te komen van de verblijfplaats van je vader (CG p. 12), immers tussen de data van de eerste dreigbrief (kort na de arrestatie) en de opname van je broer in het ziekenhuis zitten er zes maanden.

Indien je broer werd meegenomen, waarover straks verder, dan zou dit volgens je verklaarde tijdslijn (CG p. 10) en het medisch attest, ergens in augustus 2019 moeten zijn gebeurd. Je erop gewezen dat het attest van het ziekenhuis van 2019 is, geef je geen echte uitleg en zeg je louter dat hij toen opgenomen was (CG p. 13). Je gevraagd hoeveel later, na het ontslag van je broer, jij en je vader het land hebben verlaten, stel je dat dit ongeveer twee maanden later was (CG p.13). Je verklaart dat je samen met je vader het land hebt verlaten, ná wat er met je broer was gebeurd en ná de tweede dreigbrief (CG p.9). Deze dreigbrief dateert van 15/05/1398 (06/09/2019), dus van enkele dagen ná de ziekenhuisopname van je broer. Je verklaarde ook dat je vader zijn auto had verkocht nadat hij de beslissing had genomen om te vertrekken. Je legt een verkoopakte neer van de wagen dd. 10/03/1398 (31/05/2019), d.i. ruim vier maanden vóór de ziekenhuisopname van je broer. Je maakt niet voldoende duidelijk wanneer je Afghanistan hebt verlaten en voortgaande op je documenten en verklaring dat dit kort na het ontslag van je broer uit het ziekenhuis gebeurde, zou dit ergens in oktober / november 2019 moeten zijn geweest. Hieruit volgt dat er een hele tijdsperiode is die niet wordt ingevuld aangezien je verklaarde in mei 2020 je land te hebben verlaten (DVZ vraag 33). Bij het CG verklaarde je tevens dat je twee keer ramadan vierde in België en dat je de ramadan daarvoor in Afghanistan was (CG p.9), met andere woorden de ramadan van 2020, die viel van 23 april tot 23mei."

Verzoeker werd immers meermaals erop gewezen in het kader van zijn asielprocedure dat het belangrijk is om geen feiten achter te houden, toe te voegen of anders voor te stellen. Het is dan ook niet ernstig om na kennisgeving van de bestreden beslissing zijn relaas aan te passen.

Verzoekers nieuwe chronologie, die na reflectie en kennisname van de motieven van de bestreden beslissing is ontstaan, klemt immers met zijn initiële verklaringen. Verzoekers relaas werd bovendien ongeloofwaardig bevonden om meerdere redenen die geen verband houden met de loutere chronologie van bepaalde feiten.

Waar verzoeker stelt dat hij een kwetsbaar profiel heeft als minderjarige en dat hij Afghanistan heeft verlaten toen hij dertien jaar oud was, dat de commissaris-generaal geenszins rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind wat niet alleen procedurele vereisten met zich meebrengt maar ook invloed heeft op de zwaarte van de bewijslast en de medewerkingsplicht, dat hoewel de commissaris-generaal motiveert dat hij de nodige steunmaatregelen heeft genomen omdat de verzoeker minderjarig is er in de bestreden beslissing geen enkele rekening wordt gehouden met het profiel van de verzoeker als minderjarige, benadrukt de Raad dat verzoekers minderjarigheid hem niet ontslaat van de plicht tot medewerking die op elke verzoeker om internationale bescherming rust. Dit geldt temeer nu de Raad vaststelt dat tijdens de procedure rekening gehouden werd met verzoekers minderjarigheid. Er werd aan verzoeker immers een voogd toegewezen die hem van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de procedure. Verzoeker werd tijdens het persoonlijk onderhoud gehoord in de aanwezigheid van zijn voogd en advocaat. Het persoonlijk onderhoud werd bovendien afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die rekening heeft gehouden met verzoekers minderjarigheid en de nodige zorgvuldigheid aan de dag gelegd heeft om hem op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Van verzoeker mag dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat hij zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de instanties bevoegd met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven en dit van bij aanvang van de procedure. Verzoekers voorgaande toegegeven leugenachtige verklaringen vormen dan ook een negatieve indicatie met betrekking tot de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vluchtmotieven en doen vermoeden dat verzoeker meende dat zijn ware relaas geen aanleiding zou geven tot de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Bij gebrek aan een dienstig verweer tegen de overige motieven van de commissaris-generaal neemt de Raad de volgende correcte en pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal integraal over: *“Over de gebeurtenissen aan de checkpoint heb je niet zoveel informatie. Je moeder kwam via de politie op de hoogte wat er was gebeurd (CG p. 10) en je vader zou hebben verteld dat bij een toevallige controle van zijn passagiers bleek dat het Taliban waren, die werden gearresteerd. Ook je vader werd een week vast gehouden en ondervraagd. Over deze genoemde zaken, leg je geen documenten neer.*

Het is verder opvallend dat je vader gedurende ongeveer zes maanden ondergedoken zou hebben gewoond in jullie huis. Je verklaart dat de Taliban in die periode niet naar jullie huis zijn gekomen (CG p. 11). Je zegt hierover dat de Taliban zeker zouden gekomen zijn indien ze hadden geweten waar jullie huis was (CG p. 11). Het is onvoldoende geloofwaardig dat de Taliban, die toch over een bijzonder netwerk van informanten beschikt (e) gedurende al die maanden niet zouden kunnen achterhalen waar je vader woonde, indien ze hem daadwerkelijk zouden viseren. Zo zouden de dreigbrieven via de imam (CG p.9) aan je vader zijn bezorgd. Het is weinig aannemelijk dat hij geen informatie zou geven indien de Taliban werkelijk op zoek waren naar je vader. Verder is je vader ook een publieke chauffeur met standplaats in het districtscentrum en kan het voor de Taliban niet zo moeilijk zijn om via via de verblijfplaats van je vader te achterhalen. Bovendien is het al helemaal ongeloofwaardig dat ze je broer zouden hebben ontvoerd en mishandeld met de bedoeling om informatie te krijgen over de verblijfplaats van je vader, maar dat de Taliban deze informatie niet zou hebben verkregen, meer nog, na de vrijlating van je broer stuurden ze nog een dreigbrief via de imam. Je erop gewezen dat het niet begrijpelijk is dat de Taliban niet zou kunnen achterhalen waar jullie woonden, terwijl ze wel je broer kenden én je vader een publieke chauffeur was, verklaar je nu dat je vader telkens wanneer de Taliban in de regio kwamen, ging onderduiken bij burens, terwijl je eerder had gezegd dat hij de hele tijd thuis was ondergedoken (CG p.10). Je uitleg overtuigt niet. Men kan er toch vanuit gaan, dat indien de Taliban je broer zouden hebben ontvoerd en mishandeld om informatie te krijgen over het verblijf van je vader, dat ze daar wellicht in zouden geslaagd zijn, temeer daar je broer op het moment van zijn opname ook nog erg jong was, zijnde zestien jaar volgens het medisch attest.

Dat er met je broer iets ernstigs is gebeurd wordt hier niet betwist, wel je voorstelling van de zaken dat je broer doelbewust zou zijn ontvoerd omwille van de ingeroepen problemen tussen je vader en de Taliban. Vooreerst moet worden opgemerkt, dat je verklaart dat je vader na de eerste dreigbrief thuis onderdook en ook aan jullie zou gezegd hebben het huis enkel te verlaten indien echt nodig (CG p.9). Het is dan ook weinig begrijpelijk dat jij en je broers maanden na deze eerste dreigbrief verder naar de madrassa gingen. In je spontaan relaas vertel je dat je broer werd meegenomen vanuit de madrassa of onderweg naar de madrassa (CG p.9). Je meer gevraagd over de ontvoering van je broer, zeg je nu dat jij nog in de madrassa was en dat je broer en enkele andere jongens al naar buiten waren gegaan, toen hij werd meegenomen

(CG p.11). Enkele jongens hadden dit gezien en dachten hierover dat het vrienden of kennissen waren van je broer die hem ergens wilden naartoe nemen. Dit staat haaks op je verklaring dat het duidelijk was dat het gewapende Taliban waren die je broer meenamen, omdat ze al schietend het district kwamen binnen gereden. Je verklaart dat het zo'n moment was toen je broer werd meegenomen (CG p.11).

Aan je verklaring dat je broer werd meegenomen om informatie te krijgen over je vader (CG p.12) kan geen geloof worden gehecht. Je gevraagd hoe de Taliban wisten wie je broer was, zeg je dat ze zich wellicht hadden geïnformeerd over hem in en rond de madrassa. Echter, indien de Taliban moeite zou doen om de zoon vinden van een persoon die ze willen met de bedoeling de vader op te sporen, kunnen ze eveneens rondvragen over de vader zelf zoals bovenstaand al werd geargumenteed. Tijdens de maand dat je broer werd vastgehouden werd je vader niet gecontacteerd door de Taliban (CG p.12), noch kreeg hij in die periode een dreigbrief, wat bevreemdend is. Uit het bovenstaande volgt dat je niet aantoonbaar dat wat er gebeurde met je broer te maken heeft met de Taliban en al zeker niet met het probleem van je vader met de Taliban.

Hieruit volgt dat je niet aannemelijk maakt dat je vader het land verliet omwille van problemen met de Taliban en/of zijn vrees voor jou dat jou hetzelfde zou kunnen overkomen als je broer (CG p.9). Het is onvoldoende duidelijk omwille van welke redenen je dan wel, samen met je vader, Afghanistan hebt verlaten of wat je vrees bij terugkeer is.

Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat onvoldoende kan worden aangenomen dat je geen contact meer hebt met je vader en dat ook je moeder sinds lang geen contact meer zou hebben met hem (CG p.7). Je zou via je voogd hebben vernomen dat je vader zich in Iran bevindt. Je voogd kwam dit te weten via navraag door een ex-pupil van een collega-voogd. Echter, je brengt geen concrete bewijzen aan dat je vader zich effectief in Iran zou bevinden. Dient hierbij te worden vermeld dat je ten aanzien van het CGVS verklaart dat je van je vader gescheiden geraakte tijdens een schietincident aan de Iraans-Turkse grens (CG p.14), terwijl in je registratiefiche vermeld staat dat je van je vader werd gescheiden in Pakistan (zie Mintehfiche toegevoegd aan het administratieve dossier). Dat er geen contact zou zijn omdat je vader slechts een simpele telefoon had, is weinig aannemelijk gezien het belang dat Afghanen hechten aan familiecontacten en het onderhouden van de contacten tijdens de migratie, in het bijzonder wanneer minderjarige familieleden het land verlaten (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Het is weinig aannemelijk dat je vader geen contact zou onderhouden met je moeder en/of je oom die momenteel instaat voor de opvang van je moeder en zes kinderen. Tot aan de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 woonde je moeder, broers en zussen nog in jullie eigen huis (CG p.6 en p.15). Er kan worden aangenomen dat je vader, zo hij zich in Iran zou bevinden, wat niet objectief is aangetoond, een bijdrage levert aan het onderhoud van je moeder en je broers en zussen, zoals gebruikelijk en verwacht (zie informatie toegevoegd aan het dossier).

Bovendien blijkt uit een analyse van je diverse Facebookprofielen, die je op het CG hebt bevestigd (CG p.14), dat er onvoldoende geloof kan worden gehecht aan je verklaring dat je vader niet bereikbaar is via Facebook noch dat je geen contact zou hebben (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Op één van je profielen, S.(...) J.(...) H.(...) B.(...), ben je bevriend met een persoon wiens profiel foto een sprekende gelijkenis vertoont met de foto van je vader op de door jou gepresenteerde taskara en rijbewijs, hoewel de profielnaam, zijnde Q.(...) H.(...) P.(...) K.(...), niet overeenkomt met de naam van je vader. Verschillende foto's van deze persoon tonen hem, bijna jaarlijks sinds 2017, aanwezig aan en in de grote moskee van Saoedi-Arabië, waaronder een laatste foto gepost op 21 juni 2022. Hieruit volgt dat je het profiel van je vader, zijnde een chauffeur in Kunar, helemaal niet aannemelijk maakt. Bovendien blijkt duidelijk dat je geen zicht geeft op de verblijfplaats van je vader en je netwerk. Bijkomend moet worden opgemerkt dat je bij je vraag om bescherming in Oostenrijk de naam S.(...) had opgegeven als familienaam. Je verklaarde in Oostenrijk ook dat je twee neven hebt in België (zie document van de Oostenrijkse asielinstantie toegevoegd aan het administratieve dossier). Ten aanzien van het CG verklaarde je dat S.(...) je stamnaam is (CG p.4) en dat je geen familie hebt in België (CG p.6). Zowel in de contacten en likes op diverse foto's van jouw profielen als deze van de persoon die hoogst waarschijnlijk je vader is, komen er ettelijke personen voor met de naam S.(...) Je maakt dan ook niet voldoende aannemelijk dat je bij terugkeer niet kan terugvallen op een functionerend netwerk."

Waar verzoeker verwijst naar zijn verwesterd profiel en zijn verblijf van Europa van bijna twee jaar als minderjarige en dat hij als verwesterd zal gepercipieerd worden bij terugkeer naar Afghanistan en in zoverre hieruit kan worden gedistilleerd dat verzoeker van mening is dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt.

Artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat "een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, *X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel*, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of terugkeerders niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingsvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni

2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘*to play the game*’.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en op het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie, in het bijzonder het overzicht van COI zoals deze wordt opgenomen in de stukken 29 en 30 van het verzoekschrift, dat de *de-factoregering* van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen*. Bij de machtsovername heeft de *de-factoregering* de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht; een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de-factoministerie* telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit “*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*”.

Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de-factoministerie* slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41- 42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “*gedrags- en kledingkwesaties*” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden.

De toepassing van “*amr bilmaruf*” (‘deugdzaamheidsbevordering’) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door “*amr bil-maruf*” of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the*

Taliban's second Emirate van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals* p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder zijn veranderd, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het defactoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto*-talibanautoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten zijn vertrokken, wat wordt beschouwd als 'verkeerd' en 'verdacht' (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de-facto* talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*EUAA Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23-24 in de EUAA *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat sinds de machtsovername door de taliban er verschillende uitdagingen bestaan bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen of informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het 'spel' kunnen spelen en zich alsoo aan de regels van de taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de taliban kunnen vermijden (cf. EHRM 28 juni 2011, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game').

Uit objectieve landeninformatie blijkt aldus niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Immers, niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal worden beschouwd als verwesterd. Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door verzoeker te worden aangereikt.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA bijtreden (*EUAA Country Guidance Afghanistan* april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij weliswaar met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit Europa betreft, blijkt nergens uit de beschikbare informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging.

In de EUAA “*Country Guidance Afghanistan*” van april 2022 wordt verwezen naar de EASO COI query ‘Afghan nationals perceived as ‘Westernised’ van 2 september 2020. Ook uit deze query, die weliswaar dateert van voor de val van de Afghaanse regering, blijkt dat niet elke Afghaan die terugkeert naar Afghanistan hetzelfde risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd. Dit is afhankelijk van de individuele elementen (p. 4).

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor verzoeker om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten de individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij op zulke mate geïntegreerd is in de Belgische maatschappij dat hij niet kan terugkeren. Verzoeker zou helemaal gevormd zijn in België en (nog steeds) naar school gaan, maar hiervan wordt geen enkel stuk bijgebracht.

Uit de voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker in mei 2020 uit Afghanistan zou zijn vertrokken en op 15 oktober 2020 werd geregistreerd in Oostenrijk (Eurodac). Hij heeft zijn verzoek om internationale bescherming in België ingediend op 18 november 2020 en ruim 2 jaar in België verbleven in het kader van deze procedure, doch de Raad merkt eveneens op dat zulke periode bezwaarlijk kan worden aanzien als bijzonder lang. De Raad erkent verder de jonge leeftijd en minderjarigheid van verzoeker doch kan hieruit niet afleiden dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. De Raad merkt op dat verzoeker nog steeds Pashtun spreekt, zo blijkt uit diens persoonlijke onderhoud van juni 2022 (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 1). De door in zijn verzoekschrift bijgebrachte landeninformatie kan deze bovenstaande beoordeling evenmin ombuigen zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, *quod non*. Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is evenmin dienstig bij een gebrek aan precedentwerking. De loutere vaststelling dat verzoeker een voogd had doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Wat het betoog van verzoeker over “*het schrikbewind*” van de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse personen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het HvJ in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, *in casu* de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj*, C-542/13, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het HvJ: “*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.*” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj*, C-542/13, pt. 36, 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51; 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het HvJ volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is.

De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Verder stelt de rechtspraak van het HvJ zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

Tot slot kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (*EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het HvJ, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA "*Country Guidance Afghanistan*" van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b, van de Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45 waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: "*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*").

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het HvJ, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak “M.S.S.” en in de zaak “*Sufi en Elmi*” (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “M.S.S.” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan te voldoen deze EU-verplichtingen, waardoor de betrokken asielzoeker terecht komt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “M.S.S.” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in de vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (‘predominantly’) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan in Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kaboel waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten.

Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het HvJ in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn.

Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzekeerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie, in het bijzonder het overzicht van COI zoals deze wordt opgenomen in de stukken 29 en 30 van het verzoekschrift, volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuumstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch slechts weinig verwezenlijkt. Integendeel, hulpverzadiging en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank.

Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of non-gouvernementele organisaties, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghanis te gebruiken voor hun financiële transacties. Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele hawala-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor

internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het hawala-systeem. Het hawala-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat hawala-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Dit heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven.

Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden geveiseerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64*, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de-facto*-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is.

Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie, waarbij wordt vastgesteld dat de door verzoeker neergelegde informatie grotendeels dezelfde en in eenzelfde lijn ligt als waarop de bovenstaande analyse is gebaseerd, dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan

dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat in wezen slechts tot een tegengestelde conclusie komt op dit punt, kan niet worden bijgetreden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat personen zonder onderscheid raakt, met name zonder specifiek te worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier, in het bijzonder het overzicht van COI zoals deze wordt opgenomen in de stukken 29 en 30 van het verzoekschrift, blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk zijn gericht tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen.

Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden,

heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Kunar (district Chawkay). Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Waar verzoeker meent dat diens verwestering een persoonlijke omstandigheid uitmaakt merkt de Raad op dat uit diens vermeende verwestering geenszins blijkt dat hij hierdoor een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP